

Tizedik Muzsikál az erdő

Újdonságok, hagyomány és katarzis. Ezek jellemezték a tíz éves, prima díjas Muzsikál az erdő rendezvénysorozatát júniusban. Azóta elhallgattak a fúvósok, a vonósok, már nem törí meg gyermekkacaj az erdők csendjét a kézműves foglalkozásokon. A szerelmes párok sem zenészóra andalognak. Véget ért az a kilenc nap, melyben a zene uralta a hegyet.

A tizedik rendezvény végén a főszervezőt, Szabó Lajos erdőmérnököt kérdeztük az idei eseménysorozaton kapott értékekről.

– Együtt lélegezni a fákkal, figyelni az arcokat, a koncertek közben a felettünk elrepülő madarakat, a kis bogarakat – egyszóval részesévé válni a „nagy koncertteremnek” – felemelő érzés volt az idén is. A fellépő művészek egytől-egyig más lelkülettel álltak színpadra, mint egyéb helyeken. Szokolay Dongó Balázs zenetörténeti eseménynek nevezte a koncertet a Dióspatak völgyében, hiszen a muzsikálás közben részévé váltak az erdőnek. Dr. Hőna Gusztáv, a Zeneakadémia tanszékvezető tanára az ötlet kiválóságát és az erdei koncertek hangulatát méltatta, kiemelve, hogy a világot bejárta, de ilyen hangulatra, ilyen érzésekre sehol sem lelt, mint ezen a rendezvénysorozaton. De említhetnénk Lajkó Félix hegedűkoncertjét, melyet Kappel Edit és lipicai lovának káprázatos bemutatója kísért.

– Többször elhangzott már, többször olvashattuk, leírtuk mi is: a „muzsikál az erdő” élmények egyszerűek, csak itt és most átélhetőek, megismételhetetlenek.

– Nem csak a zenéé a főszerep. A falusi vendéglátás a tájak, falvak ízeivel ismertette meg a kirándulót, és azokkal a helyiekkel, akik ott élnek és szívüket is befűzték az ételekbe. A helyi mes-

terek, kézművesek, helyi kulturális értékek is jelen voltak az erdőben.

Az erdei életközösséggel pedig az erdei séták alkalmával ismerkedhetett a közönség. A szakvezetések közelebb hozták a természetet, megismertettek vagy rácsodálkoztattak egy-egy faj szépségére, részleteire, de leginkább a fontosságára. A fontosságra, amely szerepét betölti a körforgásban, az ember számára szinte átláthatatlanul összetett életközösségben, melynek maga az ember is része. Így a résztvevők is átérthették egy-egy élőlényhez való viszonyukat, és a jelen lévő gyermekek is másként viszonyulnak már a természethez. Megértették, vagy elindult bennük a fenntarthatóság fogalmának elsajátítása, a természet védelme. Fontos, hogy ezeken az erdei sétákon a személyes tapasztalás révén ivódott beléjük. Emlékek, illatok, hangok kötődnek egy-egy kifejezéshez, amit talán az iskolában, vagy otthon a családban is újrahallanak majd.

– *Eltelt tíz esztendő. Miként fogalmaznád meg ennek az évtizednyi időnek a lényegét, savát-borsát, üzenetét, a rendezvényt alapító főszervező szemével nézve?*

– Elértéktelenedett világunkban a Muzsikál az erdő nemcsak a zene és az erdő csodáját és sokrétű hatását adja vissza, hanem az együtt gondolkodás fontosságának érzését is. A természet szeretetét, a rég elfelejtett tudást, és bölcsességet, amit a természet közelében élő ember minden nap átértzett és megtapasztalt. Ma ezeket újra kell tanulni. Ehhez ez a rendezvénysorozat már tíz éve ad keretet és határozott, járható utat. Az elmúlt tíz év alatt fel-

nőtt egy generáció, születtek szerelemek, sőt gyermekek is „muzsikál az erdő” találkozásokból. A fenntartható fejlődés, a természet megővésének záloga pedig a gyermekek, a fiatalok kezében van. Jól és okosan használni a természet kincseit (fenntarthatóan gazdálkodni) tudni kell. Ezt csak a képzett szakemberektől, kinn a természetben, erdőben lehet elsajátítani. Az erdő kiváló tanítómester. A köztudatban tévesen kerengő fogalmak tisztázását ezen a rendezvényeken remekül át lehet adni gyermeknek, felnőttek egyaránt. Jó látni a csillogó szemeket. Jó látni, hogy tíz év alatt mennyi minden történt és mi minden áll még a rendezvénysorozat előtt.

– *Idén a jubileum jó alkalom rá, hogy a Muzsikál az erdő átlépje a mátrai földrajzi határait. Mit is jelent ez majd pontosan az ősz folyamán?*

– Az elmúlt években sokan jöttek az Alföldről Mátrába a zene és az erdő élményéért. Az idén először jelenik meg egy új régióban, a nagy síkságon. A Muzsikál az erdő megy, mert hívják a kiskunsági emberek, a kiskunsági erdészek, megy, mert küldetése van. A Muzsikál az erdő a Hírös Városban szeptember 27., 28-án és október 5-én szeretettel várja a zene és az erdőszerető embereket az Erdők Hete országos rendezvénysorozathoz illeszkedve.

Az erdő muzsikál szimfonikus vagy népzene nélkül is. Viszont ezek a rendezvények hozzájárulnak ahhoz, hogy még soká, nagyon soká élvezhessék az emberek az erdő kellemes nyugtató zsongását és azon fontos javakat, melyet csak az erdő adhat nekünk.

Koós Rita – Nagy László

Kappel Edit és a lipicai mén

50 éves találkozó Ásotthalmon

Az 1963-ban végzett erdész-vadász tanulók 2013. június 1-2-án tartották osztálytalálkozójukat. A kétéves erdész-vadász képzés 1958-ban kezdődött Ásotthalmon, ahol tíz évfolyam végzett. A mintegy 400 egykori diák szinte az ország minden pontjára eljutott, többségük kerületvezető erdészként dolgozta végig az életét. Fél évszázada az osztályban 40 tanuló végzett, akik Gemenctől a Mátráig, a Nyírségtől a Dunántúl számos pontjára, az ország különböző szegletében teljesítettek szolgálatot. Azokban az időkben a szakiskolába kerülés előfeltétele volt a három év szakmai gyakorlat. Az osztályokon belül nagy volt a korkülönbség. A legfiatalabbak 17 évesen kerülhettek az iskolába, míg a legidősebb tanuló ekkor már 33 éves volt.

Az osztály tagjai a végzést követően 5, majd 6 év után is szerveztek találkozót, majd hosszú szünet után csak 2002-

ben került sor a következőre. Azóta azonban évente találkoznak, mindig más-más vállalja a házigazda szerepét, így azután az ország számos pontjára eljutottak. A kerek ötvenéves találkozót azonban ismét az évszázados szakiskola falai között tartották. Ennek egyik fénypontja az osztályfőnöki óra volt, amelyen megjelent a 80 éves osztályfőnök *dr. Dózsa József* is. A jelen lévő 13, ma már őszes hajú öregdiák közül *Ujvári József* a régi hagyományoknak megfelelően jelentett az osztályfőnöknek. „*Tanár úrnak jelentem, az osztály létszáma 40 fő. Soba többé nem lehet jelen 19 fő, igazoltan távol 4 fő, igazolatlanul távol 4 fő, jelen van 13 fő.*” A jelentés közben többen a könnyeikkel küzdöttek. Majd néma csendben tisztelgetek az elhunyt osztálytársak emléke előtt. A jelen lévők nagy része a legfiatalabbak közül került ki, de ott volt a legidősebb, ma már 85 esztendő *Papp István* is. Ezután régi emlékek sokasága segítette felidézni a fél évszázados történeteket, az akkori életet.

Valamennyien elismerően nyilatkoztak egykori tanáraikról, akiktől a szakma kiváló ismerete mellett olyan emberi tartást kaptak, katonás fegyelmet tanultak, amely végigkísérte őket egész életükön át. Az akkori időket csak nagy összetartással, egymás segítségével tudták megélni. Mindenki egyetértett abban, hogy az erdészszakma elismertsége, a szakma megbecsülése sokat romlott az elmúlt évtizedekben. *Takács Ferenc*, az iskola hajdani erdőmérnök tanárának gondolata azokról az erdészekről, akik több évtizedet egy munkahelyen töltöttek: „*10 év után el kell beszélgetni az erdősszel, 20 év után meg kell kérdezni a véleményét, 25 év után rá kell bízni az erdőt. Hiszen ő ismeri az erdejét legjobban.*”

Andrési Pál

Ötven éve történt

„Június volt, s ujjongtunk, nincs tovább”, mert Adyt idézve ötven éve pusztult a bilincses iskola. Aztán elcsitult a jókedv, és olykor jött a döbbent némaság, és csörtetett az Élet körülötünk. A közel félszázfős osztály az erdésztechnikusi oklevéllel a kezében 1963 nyarán széttrajzott az országban. Néhányan azon is túlra. Éppen ötven éve. Ennyire kerek évfordulót csak egyszer élhet meg az ember. Már aki megélte, mert sajnos osztályunkban is aratott a halál, megdőbbentően idő előtt.

„Hős harc az Élet és megélni szép” idézhetjük tovább Adyt.

Ötven év után erre emlékeztünk Szegeden, a Kiss Ferenc Erdészeti Technikum hajdanvolt diákjai. A jelenlegi iskolavezető, *Halápi Nándor* azzal tisztelte meg az „ötvenéveseket”, hogy a tanévzáró ünnepségen felolvastatta az öregek rövid életútját, remélve, hogy figyelnek a még iskolapad-koptatók, és okulnak, hogy „föl, föl fiúk, csak semmi félelem.” No meg a lányok is, akikből már szép számmal vannak a padban ülő utódaink között.

„Én iskolám, köszönöm most neked,” hogy olyan tanárok tanítottak, hogy „hűn” állhattam meg Isten s ember előtt. *Kerkapoly Gézától, Szecső Jánostól, Beliczay Istvántól* erdész-történelmet, becsületet, *Németh Ferenc*től és *Halápi Ferenc*nétől irodalom- és hazaszeretetet, *Bak István*tól az ép test és a kitarítás fontosságát, hogy csak néhányat említek. Mert „én, vén diák szívem fölemelem”, ha rájuk gondolok. Most is „kísérte nek élt életem árnyai, S az elbocsátó iskolapadok.”

Ötven év már – mondhatjuk – „kamasz” történelem. Öröm volt hallani osztálytársaim „tömörített” életútját. Mert mindnyájan munkálkodók voltak, s nem panaszkodók. Az életcsaták között mindenkinek volt egy-egy víg üzenete.

Ki a reá bízott sok száz hektár erdőre, ki a tisztességben felnevelt utódaira, ki az ilyen-olyan alkotásaira volt büszke. És ez így van jól.

„Egyik rész a munkára, másik temetésre”... Mert bizony sokan elmentek. Külön öröm volt, hogy tanáraink, akik még köztünk vannak, szinte valamennyien eljöttek az évfordulóra. Irigylésre méltó volt hallgatni, látni *Halápi Ferenc*né tanárnő 92 éves szellemi és *Bak István* tanár úr fizikai frissességét.

S mint ilyenkor lenni szokott, felidézünk közös élményeinkből néhányat. Örültünk, nevtünk, de mosolyunk alatt ott bujkáltak *Babits* örökérvényű sorai.

„Öreg öröm, nem tud vigasztalni:

óh jaj, meg kell halni, meg kell halni!”

De azért ne nagyon siessünk azzal az elmúlással, hiszen van még munkánk itt is éppen elég.

Pápai Gábor, Fotó: Alberti István